

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 990/06
14.12.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vesne Popović, predsednika veća, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić, Jovanke Kažić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženih Preduzeća za telekomunikacije "Telekom Srbija" AD Beograda i Javnog preduzeća PTT saobraćaja "Srbija" iz Beograda, radi sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.8687/05 od 17.1.2006. godine, u sednici održanoj na dan 14.12.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.8687/05 od 17.1.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.br.8687/05 od 17.1.2006. godine, odbijena je kao neosnovana tužiljina žalba i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P.br.9960/03 od 2.12.2004. godine ispravljena rešenjem istog suda od 1.4.2005. godine, a kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se obavežu tuženi da joj solidarno isplate 37.119,17 eur na ime korišćenje lokala u njenoj svojini, u prizemlju u VV za period od 3.11.1992. godine do 31.10.2003. godine, iznos od 8.914,50 eur na ime obračunate kamate, iznos od 511.600,00 dinara na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tužilje, 816.525,00 dinara na ime obračunate kamate, 2.612,00 dinara na ime troškova grejanja i 3.300,00 dinara na ime troškova postupka, sve sa kamatom bliže opredeljeno u tom stavu izreke, kao i po 306,77 eur mesečno na ime korišćenja prostora počev od 1.11.2003. godine do zaključenja rasprave i u propisanoj visini odlukom nadležnog fonda PIO na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tužilje a u slučaju docnje i zakonsku zateznu kamatu, bliže opredeljeno u tom stavu izreke, i kojom je obavezana tužilja da tuženom Javnom preduzeću PTT saobraćaja Srbija naknadi troškove parničnog postupka.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno je izjavila reviziju tužilja pobijajući je zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu ovlašćenja iz čl. 399. ZPP, ("Službeni glasnik RS", br. 125/2004), Vrhovni sud je našao da tužiljina revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 361. st. 2. tač. 9. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužilja u reviziji određeno ne ukazuje na postojanje neke druge bitne povrede odredaba parničnog postupka koja može biti revizijski razlog iz čl. 398. st. 1. tač. 1 i 2. ZPP.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je sporni lokal, za koji traži naknadu, kupila po ugovoru o kupoprodaji, sačinjenom u pismenoj formi na kome potpisi ugovarača nisu overeni od strane suda, od sada pokojnog PP u 1977. godini. Izgradnja ovog lokala je PP odobrena rešenjem SO Savski Venac 1965. godine kao strogo privremeno rešenje i to od gvozdениh portala u staklu koji se na zahtev tog organa moraju demontirati bez naknade. Sa ovom činjenicom tužilja je bila upoznata. Tužilja je kao zakupac sa tuženim PTT saobraćaja Srbija kao zakupodavcem, koji je ujedno i nosilac prava korišćenja i raspolaganja ovom nepokretnošću zaključila ugovor o zakupu lokala na određeno vreme 1981. godine. Pravosnažnom presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P.br.1921/88 od 22.12.1988. godine održan je na snazi nalog o otkazu navedenog ugovora koji je taj sud izdao pod br. R.459/87 dana 27.2.1987. godine i kojim je tužilji naloženo da lokal isprazni i preda ga RO PTT saobraćaja "Beograd". Pravosnažnom presudom Drugog opštinskog suda u Beogradu P.br.2034/97 od 23.12.1997. godine odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se utvrdi da je vanknjižni vlasnik lokala po osnovu ugovora zaključenog sa PP kao i da se utvrdi da su ništavi ugovori o zakupu lokala od 1.6.1977. godine, 18.5.1979. godine i 11.6.1981. godine.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je i po oceni Vrhovnog suda, odbijen tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da joj tuženi isplati navedene iznose bliže označene u izreci prvostepene presude pošto nije vlasnik lokala a pravosnažnom presudom je obavezana da se iz lokala iseli i preda ga tuženima.

Nije osnovano isticanje tužilje u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava a naime, da je tužilja stekla pravo svojine na ovom lokaluu po osnovu ugovora o kupoprodaji sa sada pokojnim PP i na osnovu poravnanja zaključenog pred Drugim opštinskim sudom u Beogradu dana 5.6.2002. godine sa GG, pravnim sledbenikom PP.

Ovo, zbog toga što je u postupku pouzdano utvrđeno da sada pokojni PP nije bio vlasnik lokala koji je ugovorom o kupoprodaji preneo u svojinu tužilji već je dobio kao zakupac ovog prostora pravo na izgradnju lokala po privremenoj građevinskoj dozvoli i to od gvozdjenih portala u staklu koji se na zahtev nadležnog organa morao demontirati bez naknade. Zbog toga se, i po oceni ovoga suda, kako su to pravilno zaključili nižestepeni sudovi, navedeni lokal ne može smatrati objektom u smislu odredaba tada važećeg Zakona o izgradnji investicionih objekata ("Službeni glasnik SRS", br.41/62) zbog čega PP na lokalnu nije mogao steći pravo svojine. Tako izgrađeni lokal predstavlja samo skup građevinskog materijala a sada pokojni PP je mogao imati samo pravo svojine na građevinskom materijalu od koga je lokal izgrađen, a ne i samom lokalnu. Kako on nije bio vlasnik lokala, to nije mogao ni na tužilju navedenim ugovorom preneti više prava nego što je sam imao. Naime, svojina je najšire i najpotpunije pravo na stvari. Zbog toga je čl. 3. Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa određeno da vlasnik ima pravo da svoju stvar drži, njome se koristi i njom raspolaže u granicama određenim zakonom, a svi ostali su dužni da se uzdržavaju od povrede njegovog prava. Od ovakvog karaktera svojine proizilazi da se radi o trajnom pravu. Ono nastaje na način određen zakonom i postoji sve dok ne prestane na način određen zakonom. Trajnost ovog prava naročito dolazi do izražaja kod nepokretnosti jer se prava na njima upisuju u javne knjige. S obzirom na izloženo, privremeni objekat ne može biti predmet svojine koja se upisuje u javne knjige. On se može koristiti na osnovu privremene dozvole nadležnog upravnog organa dok njeno dejstvo traje, što je konkretan slučaj. Korišćenje takvog objekta ne spada u korpus svojinskih ovlašćenja. Sa prestankom mogućnosti korišćenja privremenog objekta, privremeni objekat se mora ukloniti kao pokretna stvar. Privremeni objekat je samo prividno nepokretna stvar, jer njegova privremenost ukazuje da će posle određenog vremena biti pokrenut s mesta kako bi se vratio njenoj pravnoj prirodi.

Stoga su neosnovani tužiljini navodi o pogrešnoj primeni materijalnog prava jer je ugovor o prometu navedenog lokala izvršen u celosti i njegovu pravnu valjanost je priznao pravni sledbenik prodavca GG. Kako nisu ispunjeni uslovi iz odredaba čl. 154. i 155. Zakona o obligacionim odnosima, to je pravilno odbijen tužbeni zahtev.

Kako se ostalim revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tužilje i odlučio kao u izreci primenom čl. 405. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Vesna Popović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd